

PHẬT NÓI KINH NÊ LÊ

Hán dịch: Đòi Tây Tấn Tam Tạng Trúc đàm Vô Sám.

Việt Dịch: HT. Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 11 - 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

---o0o---

Nghe như vậy:

Một thời Phật ở rừng cây ông Kỳ Đà, vườn ông Cấp Cô Độc, nước Xá Vệ.
Đức Phật bảo các Tỷ kheo:

–Phàm con người có ba việc, người ngu si bất túc có tướng trung bình.
Những gì là ba? Đó là người ngu si nghĩ điều ác, nói điều ác và làm điều ác,
đòi này gặp phải tai ương, làm cho thân khổ, niệm khổ và ưu khổ.

Những gì là ưu khổ?

Đó là người ngu si đi theo người trí, người trí bảo rằng: người si mê làm ác,
khi chết phải đọa vào trong địa ngục Nê Lê. Người si mê trong tâm nhớ lời
của người trí nói: “Nếu ta làm ác, khi chết phải đọa vào địa ngục Nê Lê“. Đó
là Ưu khổ.

Những gì là niệm khổ?

Người si mê thấy kẻ ăn cắp tài vật, bị hãm hại tàn khốc, trối gô lại, chặt chân
chặt tay rồi đòi cho hổ đói ăn, hoặc bỏ vào trong cái bao rồi dùng lửa đốt,
hoặc dùng dao sắt chặt đứt từng khúc, hoặc để dưới đất khiến cho voi chà,

hoặc bỏ trong nồi sất mà chung, hoặc cột tứ chi lại rồi phanh thây. Người ngu tự nghĩ: “Kẻ ác tạo ra tội trạng cho nên mới khiến cho quan lại bắt mà trị tội như vậy”. Giả sử mà trưởng quan biết ta làm ác cũng sẽ lại bắt ta như vậy. Đó gọi là niệm khổ.

Những gì là thân khổ?

Người ngu si từ sáng đến tối nằm, ngồi chưa từng được an ổn, tâm thường nghĩ điều ác, miệng thường nói điều ác, thân thường làm điều ác. Làm điều ác đó rồi, sau khi bị bệnh liền tự thấy người bị đốt cháy trong nồi ở trong địa ngục Nê Lê. Khi thấy người bị đốt, khi thấy người bị nấu, do làm điều tội ác nên trở lại làm khổ con người. Thí như sau giờ ngộ, bóng mình ngã dài trên đất, con người dần dần rơi vào địa ngục Nê Lê, người ác liền tự nghĩ: Ta sống ở thế gian ưa sát sanh, ưa trộm cắp, ưa xâm phạm phụ nữ của người, ưa nói dối, ưa ganh tị, ưa xan tham, không tin có Phật, không tin có kinh không tin là đã tạo nhân duyên sẽ có tội phước, không tin có đời sau sanh ra khiến cho ta chết phải đọa vào địa ngục Nê Lê. Đó là thân khổ.

Đức Phật dạy:

–Giả sử khiến cho người ác, có con mắt như con mắt của ta, thấy người ác đi đến chỗ tra khảo, tai ương như vậy thì kẻ ác nhân trong lòng lo sợ, thiêu đốt mưa máu nóng mà chết.

Đức Phật dạy:

–Muốn biết sự đau khổ tội độ không thể chịu nổi, thì đó chính là địa ngục Nê Lê. Địa ngục Nê Lê rất khổ, không thể nói hết được.

Các Tỳ kheo quỳ xuống thưa rằng:

–Chúng con mong được nghe thí dụ về sự đau khổ trong địa ngục Nê-Lê.

Đức Phật dạy:

–Thí như quan lại bắt được người nghịch tặc, dắt đến trước vua, thưa rằng: “Kẻ này phản nghịch, làm hại nước hại nhà”. Nhà vua bảo quan lại dùng mâu đâm một trăm phát. Sáng hôm sau vua hỏi: “Người đó như thế nào?”. Thưa rằng: “Vẫn còn sống”. Vua bảo: “Lại đâm tiếp một trăm phát”.

Đức Phật bảo các Tỳ kheo:

–Nhu vậy người ấy bị đâm ba trăm phát. Vậy có chỗ nào trên thân còn nguyên vẹn như lá táo chãng?

Các Tỳ kheo thưa:

–Không còn chỗ nào nguyên vẹn.

Đức Phật bảo các Tỳ kheo:

–Người ấy bị đâm ba trăm vết thương, vậy có đau đớn không?

Các Tỳ kheo thưa:

–Người ta chỉ cần bị đâm một mâu thì toàn thân đều đau đớn, huống chi bị đâm tới ba trăm vết thương?

Đức Phật cầm một cục đá nhỏ bỏ trong tay, bảo các Tỳ kheo rằng:

–Hòn đá này lớn hay núi Thái sơn lớn?

Các Tỳ kheo thưa:

–Hòn đá trong tay đức Phật nhỏ, làm sao sánh nổi với hòn núi, dù muốn so sánh ỨC ỨC VẠN LẦN thì hòn đá ấy cũng không thể bằng núi lớn được.

Đức Phật dạy

–Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê so với sự đau khổ của mâu đâm hàng ỨC ỨC VẠN LẦN cũng không bằng sự đau khổ ở trong địa ngục Nê Lê được. Hòn đá nhỏ ở trong tay giống như ba trăm mũi giáo đâm vào, hòn núi giống như sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê vậy. Người ngu si tâm nghĩ ác, thân làm ác, sau khi chết phải đọa vào trong địa ngục Nê Lê. Ở trong địa ngục Nê Lê có thú quỷ bèn dẫn người ấy đến trước, dùng móc câu mà móc, lại dùng móc câu móc vào cằm, khiến cho miệng phải mở ra, rồi dùng nước đồng sôi đổ vào miệng, làm cho môi, lưỡi, ruột, và bao tử đều bị cháy tiêu, rồi nước đồng liền chảy ra ngoài, đau đớn không thể nói được. Do người ấy lúc bình sanh sống ở thế gian cầu tài lợi một cách trái ngược để có đồ ăn uống, cho nên bị dùng nước đồng sôi mà rưới. Nỗi khổ trong địa ngục Nê Lê như vậy.

Quý trong địa ngục Nê Lê dùng móc câu bắt người, chúng móc hàm trên và hàm dưới làm cho miệng mở ra rồi lấy chày sắt nóng đâm vào trong cổ họng, làm cho môi, lưỡi, ruột, bao tử đều cháy tan. Sự đau khổ dữ dội không thể chịu được như vậy, nếu chưa hết nghiệp thì vẫn không chết. Sự đau khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Quý trong địa ngục Nê Lê lại bắt người leo lên núi sắt, dùng lửa đốt núi khiến cho hòn núi đỏ rực, tội nhân chạy lên rồi chạy xuống (trên núi ấy), sự thống khổ không sao chịu được. Nhưng nếu tội ác của kẻ ấy chưa hết thì vẫn không chết được. Sự thống khổ trong Địa ngục Nê Lê là như vậy.

Quý trong địa ngục Nê Lê lại bắt tội nhân dùng cái búa đang cháy đỏ rực, chặt tay, chặt chân, chặt trăm chi tiết, làm đứt từng khúc. Nỗi thống khổ không thể chịu nổi, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa chết được. Nỗi thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Quý trong địa ngục Nê Lê lại bắt tội nhân dùng cái rìu sắt để chặt đứt thân, toàn thân xương thịt đều bị chặt đứt. Sự thống khổ không sao chịu được, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa được chết. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Ở trong địa ngục có loại chim mỏ như sắt nhọn mổ vào đầu người, ăn não người, sự thống khổ không sao chịu nổi, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn không chết được. Sự thống khổ ở trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Ở trong địa ngục Nê Lê lại có bày thú lạc đà bắt người mà ăn, nghiền răng trèo treo, sự đau đớn không sao chịu nổi. Nếu tội ác chưa hết vẫn chưa chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Trong địa ngục Nê Lê có quý sứ lại bắt người dùng dao xẻ hai bên bàng quang, ruột non, cho đến hai bên hông, rồi dùng xe sắt cột thịt ở hai bên hông tội nhân vào, đốt lửa đỏ rực trên xe, bắt tội nhân kéo qua kéo lại trên đó. Sự đau khổ không sao chịu nổi. Nếu tội ác chưa hết thì kẻ ấy vẫn không sao chết được. Sự thống khổ ở trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Quý ở trong địa ngục Nê Lê nắm hai chân tội nhân dốc ngược chân lên trời, đầu xuống đất rồi quăng vào trong chảo nước sôi sùng sục. Tội nhân ở dưới đáy chảo cũng chín, nổi lên trên cũng chín. Nước sôi làm tội nhân nổi chìm trên dưới chảo, chẳng chỗ nào chẳng chín. Thí như nấu đậu, trên dưới đều chín, đây nắp cũng chín, mở nắp cũng chín. Tội nhân ở trong địa ngục Nê Lê

đều bị chín như, dù ở Đông, Tây, trên hay dưới cũng vậy. Do con người lúc bình sanh ở thế gian, tự mình buông lung tâm, buông lung miệng, buông lung thân nên mới bị như vậy.

Quý ở trong địa ngục Nê Lê lại bắt tội nhân nằm dưới mặt đất đỏ cháy, dùng năm thứ độc để khảo trị, dùng đinh đang cháy đóng vào tay trái, lại dùng đinh đang cháy đóng vào tay phải, lại dùng đinh đang cháy đóng vào chân phải, lại dùng đinh đang cháy đóng vào chân trái, lại dùng đinh đang cháy đóng vào tim, xuyên qua đất. Những sự đau khổ độc hại như vậy không sao chịu nổi. Nếu tội ác của họ chưa hết thì họ vẫn không chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Quý trong địa ngục Nê Lê nắm tay tội nhân dẫn vào trong thành ngục Nê Lê. Thành của địa ngục Nê Lê có 4 hướng, 4 mặt đều có cửa thành, 4 mặt đều có cửa kiên cố, đều có quỷ giữ cửa thành. Thành này tường vách và mặt đất đều làm bằng sắt, trên thành lại dùng sắt mà bao phủ, không cho ai thoát được, dưới mặt đất thì đốt đỏ rực, chu vi 4000 dặm, tường phía Đông lửa cháy tới tường phía Tây, tường phía Tây lửa cháy tới tường phía Đông, tường phía Nam lửa cháy tới tường phía Bắc, tường phía Bắc lửa cháy tới tường phía Nam, lửa ở trên cháy thẳng xuống đất, lửa ở dưới đất cháy thẳng lên trên. Các người ác nếu phạm 10 điều sau đây đều bị đọa ở trong địa ngục đó: Sát sanh, trộm cắp, xâm phạm phụ nữ của người khác, lừa dối, nói hai lưỡi, ác khẩu, nói láo, tật đố, xan tham, không tin Phật, không tin pháp, không tin sự gieo nhân ác sẽ có quả báo tai ương hay phước đức. Những tội nhân như vậy đầy đầy trong địa ngục Nê Lê, sự thống khổ độc hại trong địa ngục Nê Lê trải qua ngàn vạn năm. Rồi thấy từ xa, cửa ở phía Đông mở ra, họ đều chạy đến, chân vừa chạm đất thì liền bị cháy sạch, đỡ chân lên thì thịt lại liền như cũ. Người nào chạy qua được thì liền qua, người nào chưa qua được thì bị cửa đóng lại. Người thấy mình đã qua khỏi cửa cũng như người chưa qua khỏi cửa, hai chân không thể bước được. Quỷ giữ cửa nói:

–Này người ác đã chết! Người đến dưới cửa mong cầu việc gì?

Đáp rằng:

–Tôi đói và khát.

Quý sứ liền lấy móc câu móc hàm trên và hàm dưới khiến cho miệng tội nhân mở ra, rồi lấy nước đồng sôi đổ vào trong miệng làm cho môi, lưỡi, ruột, bao tử, đều cháy sạch, nước đồng bèn chảy ra ngoài. Do người ấy lúc

bình sanh ở thế gian cầu tài lợi mà không có đạo lý, phạm điều ác nghịch cho nên phải lãnh lấy tai ương ấy. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại có địa ngục Nê Lê rực đỏ như than nung sắt ở thế gian, rộng khoảng mấy ngàn dặm. Tội nhân đều chạy ra khỏi thành, ào vào trong địa ngục Nê Lê lửa than, bị thiêu nướng, cháy chín chẳng bao giờ ngừng. Sự đau khổ không sao chịu nổi, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại nữa, vào trong địa ngục Nê Lê Hàn Băng rộng mấy ngàn dặm, tội nhân vào trong ấy đều bị lạnh cóng, run sợ, tan nát, kịch liệt, sự thống khổ không sao kể xiết, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại nữa, vào trong địa ngục Nê Lê Phát Thích chu vi mấy ngàn dặm, phân nóng sôi hôi thối. Tội nhân chạy vào trong đó liền bị chín như. sự thống khổ không sao chịu nổi, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại nữa, trong địa ngục Nê Lê máu mủ, chu vi mấy ngàn dặm, hôi thối không sao nói được, máu mủ sôi sùng sục. Khi tội nhân vào trong đó, hình thể đều bị chín mùi, bại hoại, bị chim quạ ăn thịt. Sự thống khổ không sao chịu nổi, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại nữa, khi vào núi đao cắt đầu, chu vi mấy ngàn dặm. Tội nhân từ địa ngục Nê Lê máu mủ muốn chạy lên núi, trên núi có đao liền bị cắt chân, cắt tay, cắt bụng, cắt lưng, cắt xương cổ, cắt hông. sự thống khổ không sao chịu nổi, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại nữa, vào trong địa ngục Kiếm thọ, cây nhánh đều giống như kiếm. Tội nhân vào trong đó kiếm đâm vào ngực, đâm vào hông, đâm vào lưng, đâm vào tay, đâm vào chân, đâm vào thân, trước sau đều bị cắt đứt. Sự thống khổ như vậy không sao kể xiết. Nếu tội ác chưa hết thì vẫn không chết được. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại nữa, vào địa ngục Thiết trúc lô, rộng đến mấy ngàn dặm. Cây lá đều giống như dao bén. Tội nhân vào trong đó gió thổi vào cây tre làm chân

động lá, lá xuyên suốt qua xương của tội nhân, hình thể chẳng có chỗ nào nguyên vẹn, Sự thống khổ không sao chịu nổi, nhưng nếu tội ác chưa hết thì vẫn chưa chết được. Nỗi thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Lại nữa, vào địa ngục Nê Lê nước mặn, rộng mấy ngàn dặm, nước mặn như muối sôi sùng sục, trong nước có loài chim mỏ như sắt nhọn, nó mổ vào da, vào xương của tội nhân, tội nhân không sao chịu nổi sự thống khổ này, nên liền bơi qua sông. Quỷ canh giữ địa ngục Nê Lê hỏi:

–Này kẻ ác đã chết! Các ngươi tìm cầu cái gì?

Tội nhân đáp:

–Chúng tôi bị khổ vì đói khát.

Quỷ liền lấy móc câu móc hàm trên và hàm dưới tội nhân ra khiến cho miệng phải mở, lại dùng nước đồng sôi đổ vào miệng làm cho môi cháy, lưỡi, yết hầu cũng cháy, năm tạng ở trong bụng đều bị cháy sạch, rồi nước đồng liền chảy ra ngoài. Tội nhân ấy không còn nhẫn chịu được nữa, lại vào trong nước muối sôi chịu sự thống khổ như trước, không thể chịu được, lại vào trong địa ngục Thiết trúc lô, bị thống khổ như trước, không sao chịu được, lại vào trong địa ngục Kiếm thọ, bị thống khổ như trước, không sao chịu được, lại vào trong địa ngục núi dao cắt đầu, bị thống khổ như trước, không sao chịu được, lại vào trong địa ngục Nùng huyết (máu mủ) bị thống khổ như trước, không sao chịu được, lại vào trong địa ngục Phát thi bị thống khổ như trước, không sao chịu được. lại vào trong địa ngục Khô hỏa (tro lửa) bị thống khổ như trước, không sao chịu được. Lại vào địa ngục Thiết thành, bị thống khổ không sao chịu được. Ở cửa Đông địa ngục, khổ cũng như vậy. Ở cửa địa ngục phía Nam, khổ cũng như vậy. Cửa phía Tây địa ngục khổ, cũng như vậy. Cửa phía Bắc địa ngục, khổ cũng như vậy. Sự thống khổ trong địa ngục Nê Lê là như vậy.

Đức Phật bảo các Tỳ kheo:

–Sự khổ trong địa ngục Nê Lê không sao kể xiết. Ta chỉ lược nói sơ để cho các ngươi nghe thôi.

Đức Phật dạy:

–Người làm ác sanh trong loài súc sanh, ăn cỏ và cây lá, loài có lưỡi để liếm, răng để cắn. Loài dùng lưỡi để liếm và răng để cắn là những loài gì? Đó là trâu, ngựa, lừa, voi, lạc đà. Như vậy, nhiều người lúc bình sanh ở thế gian, tâm nghĩ ác, miệng nói ác, thân làm ác. Sau khi chết, dần dà làm súc sanh khổ đau như vậy.

Đức Phật dạy:

–Có loài cầm thú sanh nơi tối tăm, sanh ở nơi tối tăm. Chết cũng ở nơi tối tăm. Đó là loài gì? Đó là loài rắn, chuột, chồn, rái cá, sâu kiến. Những loài như vậy rất nhiều. Đó là con người lúc bình sanh ở nhân gian tâm nghĩ ác, miệng nói ác, thân làm ác. Sau khi chết, dần dần hóa sanh làm cầm thú, chịu sự thống khổ như vậy.

Đức Phật dạy:

–Có loài cá sanh ở trong nước, lớn lên trong nước, chết trong nước. Đó là loài gì? Đó là loài thường luồng, cá, rùa, cá sấu... chúng như vậy rất nhiều. Đó là con người lúc bình sanh thế gian tâm nghĩ ác, miệng nói ác, thân làm ác, cho nên sau khi chết dần dần hóa sanh làm loài trùng, cá đau khổ như vậy.

Đức Phật dạy:

–Có loại dòi trùng sanh trong chỗ hôi thối, chết trong chỗ hôi thối, lớn lên trong hôi thối. Những loại gì sanh trong hôi thối? Đó là loại trùng sanh nơi đất âm thấp, loại trùng sanh trong các ngòi rãnh, loại dòi sanh trong các hầm xí. Những loại như vậy rất nhiều. Đó là con người lúc bình sanh ở thế gian tâm nghĩ ác, miệng nói ác, thân làm ác, sau khi chết làm trùng, dòi này, đau khổ như vậy.

Đức Phật dạy:

–Có loại trùng, súc sanh chuyên ăn đồ bất tịnh. Y phục của con người ở xa có mùi hôi thối, chúng liền chạy đến, nói rằng: “ Ta được đồ ăn “. Những loại gì chuyên ăn đồ bất tịnh? Đó là chó, heo, ruồi, bọ hung, loài thuộc về hôi thối như vậy rất nhiều. Đó là lúc bình sanh con người ở thế gian tâm nghĩ ác, miệng nói ác, thân làm ác. Sau khi chết, dần dần chuyển sanh trùng súc này chịu sự đau khổ như vậy.

Đức Phật bảo các Tỳ kheo:

–Loài trùng súc sanh như vậy nhiều lắm. Ta chỉ nói cho các người nghe đôi phần sơ lược thôi.

Đức Phật dạy:

–Con người làm ác, sanh trong loài quỷ đói, thường ăn đồ đại tiện, tiểu tiện. Vì sao chúng lại thường ăn những thứ ấy? Đó là con người lúc bình sanh ở thế gian tâm nghĩ ác, miệng nói ác, thân làm ác, xan tham, tiếc đồ ăn uống cho nên phải sanh trong loài quỷ đói. Lại nữa, Loài quỷ đói ăn máu và mủ. Đó là con người lúc bình sanh ở thế gian ưa đẹp mà làm ác cho nên khiến cho phải máu mủ. Trong loài quỷ đói có chó đen, chó trắng chuyên ăn da thịt của quỷ đói. Trong loài quỷ đói có loài chim chuyên ăn não nó, hoặc có loại mồi năm chưa từng thấy nước, hoặc có loại một trăm năm chưa từng thấy nước, hoặc là từ xa trông thấy nước chảy, muốn chạy tới đó để được ăn uống, nhưng đến nước chẳng có, hoặc là có nước, thì biến thành nước đồng đang sôi, hoặc là nước muối đang sôi, vừa muốn đến trước để uống thì bị quỷ đánh. Ở trong loài quỷ đói khổ đau như vậy.

Đức Phật dạy:

–Loài quỷ đói rất nhiều, ta chỉ nói đôi phần sơ lược mà thôi.

Đức Phật dạy:

–Con người ở trong ba ác đạo khó mà thoát ra. Thí như biển chu vi tám vạn bốn ngàn dặm, có một con rùa mù, trên mặt nước có một khúc gỗ, trong khúc gỗ có một cái lỗ. Con rùa mù ở dưới nước, trăm năm mới ngóc đầu lên một lần, vậy có thể chui vào được cái lỗ khúc cây ấy chăng?

Các Tỳ kheo thưa:

–Con rùa mù ấy trải qua trăm ngàn vạn năm còn e không thể chui vào trúng cái lỗ cây ấy. Vì sao như vậy?

Có lúc khúc cây ở phương Đông thì con rùa ở phương Tây.

Có lúc khúc cây ở phương Tây thì con rùa ở phương Đông.

Có lúc khúc cây ở phương Nam thì con rùa ở phương Bắc.

Có lúc khúc cây ở phương Bắc thì con rùa ở phương Nam.

Có lúc con rùa mù vừa ngóc đầu lên thì khúc cây bị gió thổi lên đất liền. Con rùa mù một trăm năm mới ngóc đầu lên một lần, còn có lúc đứt đầu lọt vào cái lỗ của khúc gỗ, chứ con người ở ba đường ác đạo khó mà được làm thân người so với con rùa mù. Vì sao vậy? Con người ở ba ác đạo đều không có tri thức, cũng không có pháp lệnh, cũng không biết thiện ác, cũng không biết cha mẹ, cũng không biết bố thí, lại ăn nuốt lẫn nhau, con mạnh nuốt con yếu. Như người đồ tể, thân họ chưa hề rời sự mổ xẻ, lột da máu mỡ của vết thương, họ từ khổ vào khổ, từ tội vào tội. Người ác là như vậy.

Đức Phật dạy:

–Thí như có người bị thua bạc, ban đầu mất hết, cho đến mất vợ, con, ruộng, nhà, té ngã, trần truồng chẳng còn gì cả, lại còn mất nợ. Chủ nợ bảo sai dịch dùng khói xông, lửa chích.

Đức Phật dạy:

–Người thua bạc như vậy, sự mất ấy còn ít, ban đầu mất hết, rồi đến mất vợ, con, ruộng, nhà, lại còn mất nợ nên bị người ta xông khói, chích lửa. Như vậy họ chỉ nghèo có một đời, so với người tâm nghĩ điều ác, miệng nói điều ác, thân làm điều ác, sau khi chết ở trong ba đường ác, còn hơn kẻ thua bạc nghèo bản ấy, ở trong ba đường ác vô số kiếp. Ngay nơi ba ác đạo mà được giải thoát, lại được làm người, sanh vào nhà thợ thuyền, ở nơi hoan dã, hay làm con của nhà bản cùng đi ăn xin. Hoặc dùng tay làm lưng để tự mưu sống, nhưng cơm không đủ no, áo không đủ ấm. Tuy làm con trong những nhà ấy, hoặc bị què quặt, đui điếc không bằng người, hoặc sanh ở trong nhà đồ tể sát sanh, hoặc sanh ở trong nhà bán trâu, dê, heo, cá, chó dữ, gà và chó. Từ ác đạo được thoát, lại làm con của tay đồ tể, lại làm ác, sau khi chết sẽ lại sanh vào trong ác đạo!

Nghe như vậy:

Một thời Phật ở tại rừng cây ông Kỳ Đà, vườn ông Cấp Cô Độc, nước Xá vệ.
Đức Phật dạy bảo các Tỳ kheo rằng:

–Con người chết được vào đường tốt hay vào đường xấu là do con người lúc ở thế gian, thân làm ác, miệng nói ác, tâm nghĩ ác, thường ưa nướng, giết chúng sanh để tế tự quý thân, sau khi chết phải đọa vào trong địa ngục Nê Lê. Nếu thân thường làm thiện, miệng thường nói điều thiện, tâm thường nghĩ thiện, khi chết liền được sanh lên trời.

Đức Phật dạy:

–Con người giống như trời mưa, nước nổi bọt bóng, mưa từ trên trời nhỏ xuống, cái bong bóng nước này bể thì cái bong bóng kia thành. Con người sống ở thế gian lúc sanh lúc tử như bong bóng nước, vừa sanh liền diệt. Đức Phật dùng thiên nhãn xem thấy người trong thiên hạ, có người được sanh lên trời, có người thì đọa vào địa ngục Nê Lê, có kẻ thì nghèo, có người thì giàu, có kẻ tôn quý, có người thấp hèn, Đó là do thiện ác con người đã làm.

Đức Phật nói:

–Ta đều biết rõ tất cả. Thí như trong đêm tối, hai bên cửa thành đều có thắp đuốc lớn. Có người ra cửa thành, có người vào cửa thành, có đến hàng vạn người. Con người từ trong bóng tối đều thấy đuốc sáng mà ra hay vào. Phật dùng thiên nhãn thấy người sanh thiên thượng, người vào địa ngục Nê Lê, như người từ trong bóng tối thấy ánh sáng lửa mà đi ra vào. Như người đứng trên lầu cao, phía dưới có mấy ngàn vạn nhà, người đứng trên lầu cao đều trông thấy hết

Đức Phật dạy:

–Ta thấy người trong thiên hạ, khi chết được sanh lên trời hay đọa vào địa ngục Nê Lê như người đứng trên lầu cao thấy các ngôi nhà ở dưới.

Đức Phật dạy:

–Như người chèo thuyền trong nước trong đều thấy cá, đá, các vật ở trong nước. Đức Phật dùng thiên nhãn xem thấy người trong thiên hạ sanh ở thiên thượng hay vào địa ngục Nê Lê như người xem vào nước trong vậy.

Trong thiên hạ có hạt ngọc Minh-Nguyệt, dùng sợi tơ năm màu mà khâu vào, người xem hạt châu ngọc ấy đều thấy có năm màu sai khác, biết sợi tơ, biết tướng của hạt ngọc khi khâu sợi tơ. Đức Phật thấy thiên hạ từ đâu mà biến hóa, sống, chết, thiện, ác, như người xem hạt châu vậy.

Đức Phật dạy:

–Ta thấy người trong thiên hạ bất hiếu cha mẹ, không thờ kính Sa-môn, Bà la môn, không kính trưởng lão, không thích bố thí, không sợ đời này đời sau, không kính không sợ. Những người như vậy khi chết liền vào địa ngục Nê Lê, cùng tương kiến với Diêm Vương, liền bỏ ác theo thiện. Chủ ngục tốt Nê Lê tên là Bàng. Bàng liền dẫn tội nhân đến chỗ Diêm Vương. Nê Lê Bàng thưa rằng:

–Người này lúc ở thế gian làm người bất hiếu cha mẹ, không thờ sự Sa-môn, Bà la môn, không kính trưởng lão, không ưa bố thí, không sợ đời này đời sau, không sợ giới cấm. Xin Vua xử tội ác của người này.

Diêm Vương liền bảo người ấy đến trước nói rằng:

–Nếu lúc làm người ở thế gian không nghĩ đến sự dưỡng dục của cha mẹ? Nếu lúc trời nóng thì cha mẹ bồng đến chỗ mát, nhờ ơn bú mớm mà khôn lớn, tại sao lại bất hiếu với cha mẹ?.

Người ấy thưa rằng:

–Tôi quả thật là người ngu si, kiêu mạn.

Diêm vương nói:

–Hãy xử trị như một người tội lỗi. Tội ác của người chẳng phải do cha mẹ, chẳng phải trời, chẳng phải do vua chúa, chẳng phải do Sa Môn, Bà la môn tạo ra. Nếu thân người đã tạo tội, hãy tự thọ lãnh lấy. Đó là lần hỏi thứ nhất của Diêm Vương. Người trông thấy người thế gian lúc bị bệnh khốn khổ kịch liệt, gầy ốm hết sức, tay chân không cử động được sao?

Người kia thưa:

–Tôi thật có thấy.

Diêm vương nói:

–Tại sao không tự sửa đổi cho tốt?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là kẻ ngu si, ngã mạn.

Diêm Vương nói:

–Nếu thân ngươi tạo ra phải tự gánh lấy. Tội ác ấy chẳng phải do cha mẹ, chẳng phải do trời, chẳng phải do vua chúa, chẳng phải do Sa môn, Bà la môn tạo ra. Nếu thân ngươi đã tạo ra, vậy phải tự thọ lấy. Đó là lần hỏi thứ hai của Diêm Vương.

Chứ ngươi không thấy lúc ở thế gian, người nam người nữ mắt không còn thấy, tai không còn nghe, cầm gậy mà đi, tóc đã trắng xóa, không còn như lúc thiếu niên nữa sao?

Người đó đáp:

–Tôi quả thật có thấy người già cầm gậy mà đi.

–Vậy sao lúc đó ngươi không sửa đổi cho tốt?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là người ngu si, ngã mạn.

Diêm Vương nói:

–Tội ác ấy cũng không phải do cha mẹ, chẳng phải do trời, chẳng phải do vua chúa, cũng chẳng phải do Sa môn, Bà la môn tạo ra. Nếu thân ngươi đã tạo ra vậy phải tự gánh lấy. Đó là lần hỏi thứ ba của Diêm Vương. Chứ ngươi lúc ở thế gian ngươi không thấy người nam người nữ chết, từ một ngày cho đến bảy ngày thân thể hư nát, hình thể bại hoại, bị sâu kiến ăn, bị mọi người ghét bỏ sao? Nếu thấy như vậy tại sao không tự sửa đổi cho tốt?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật có thấy như vậy. Tôi là người ngu si, kiêu mạn.

–Nếu có làm tại sao không hành động đốn chánh? Nếu hành động đốn chánh, thì miệng đốn chánh, tâm đốn chánh. Tội ác này không phải do cha mẹ, không phải do trời, không phải do vua chúa, không phải do Sa môn, Bà la môn tạo ra. Nếu thân người đã tạo ra, tự người phải thọ lấy. Đó là lần hỏi thứ tư của Diêm Vương. Nếu lúc làm người ở thế gian, vậy có thấy quan lại bắt được kẻ cướp của, giết người, giặc cướp, liền trói lại bỏ vào ngục để khảo trị, tra hỏi, hoặc dắt ra giữa đường mà giết, hoặc đem về sanh quán mà đốt, người có thấy như vậy chăng?

Người ấy thưa:

–Quả thật tôi có thấy.

– Tại sao không tự sửa đổi cho tốt? Nếu khi làm người sao lại làm bất chánh? Hoặc thân phải chơn chánh, hoặc miệng chơn chánh, hoặc tâm chơn chánh?

Người ấy thưa:

–Tôi quả thật là ngu si, ngã mạn.

–Nếu thân người tạo thì người phải tự thọ lấy. Tội ác này không phải do cha mẹ, trời, vua chúa hay Sa môn, Bà la môn tạo ra. Thân người đã tạo thì chính người phải chịu. Đó là lần hỏi thứ năm của Diêm Vương.

Khi đã vấn đáp xong, ngục tốt Bàng của địa ngục Nê Lê liền dẫn tội nhân đến một thành bằng sắt, đó là địa ngục Nê Lê thứ nhất, gọi là A Tỷ Na Nê Lê, thành có bốn cửa, chu vi bốn ngàn dặm, bên trong có một cái chảo lớn rộng bốn mươi dặm, sâu cũng bốn mươi dặm, ngục tốt Bàng của Nê Lê dùng mâu đâm vào tội nhân, bỏ vào trong chảo mà nấu. Trong vô số thành như vậy đều có lửa, tội nhân từ xa trông thấy, sầu muộn lo sợ, run lập cập. Như vậy những người vào đó cả ngàn vạn. Ngục tốt Bàng của Nê Lê xua tội nhân vào trong đó, cả ngày lẫn đêm không thể ra được. Tội nhân chạy ra bốn cửa để tìm đường tâu thoát nhưng tất cả cửa đều bị đóng, không thể ra được... Tội nhân ở trong đó cả ngàn vạn năm, lửa vẫn không tắt, tội nhân cũng không chết. Lâu thật lâu thấy cửa phía Đông tự mở, tội nhân đều chạy đến, muốn ra ngoài, vừa chạy đến thì cửa liền đóng lại. Những tội nhân muốn thoát ra ngoài lại phải đấu tranh với những người ở trong cửa mong thoát ra

ngoài. Thỉnh thoảng lại thấy từ xa cửa ở phương Nam mở ra, họ đều chạy đến cửa thì cửa lại đóng, mọi tội nhân đều đấu tranh với nhau ở trong cửa để mong được thoát ra ngoài. Thỉnh thoảng lại thấy từ xa cửa thành ở phía bắc mở ra, tất cả tội nhân đều chạy đến cửa thì cửa lại đóng, tất cả tội nhân ở trong cửa lại đấu tranh nhau mong thoát ra ngoài. Thỉnh thoảng lại thấy cửa ở phía Tây mở ra, tất cả tội nhân đều chạy đến cửa thì cửa lại đóng. Thỉnh thoảng bốn cửa lại mở ra, tất cả tội nhân đều chạy đến, được thoát ra ngoài, tự cho là đã được giải thoát.

Lại vào trong địa ngục Nê Lê Cưu Diên thứ hai, chân chạy dưới đất thì liền bị cháy, đỡ chân lên thì thịt lại liền như cũ. Có tội nhân chạy qua Đông, chạy qua Tây, chạy qua Nam, chạy qua Bắc, đất ở chung quanh đều nóng cháy, trải qua mấy ngàn vạn năm mới chấm dứt, tự cho là đã được thoát khỏi.

Lại vào trong địa ngục Nê Lê Di Ly Ma Đứơc thứ ba, trong đó có các loại trùng tên là Khuật- trác, mỏ như sắt, đầu đen. Loại trùng này thấy người liền chạy theo rĩa thịt, xương tủy, cho đến lúc không còn gì cả, như vậy trải qua mấy ngàn vạn năm mới hết, tự cho là đã được thoát khỏi.

Lại vào địa ngục Nê Lê Băng Đa La thứ tư, ở trong đó có toàn là đá bén như dao. Tội nhân phải đi trên đầu những hòn đá ấy, có người muốn chạy, muốn được thoát ra, chẳng biết phải đi như thế nào, chân cẳng đều bị cắt rách vì đất đá đều như dao bén. Như vậy lại trải qua mấy ngàn vạn năm mới hết, tự cho là đã thoát khỏi.

Lại vào trong địa ngục Nê Lê A Di Ba Đa Hằng thứ năm, trong đó có gió nóng, gió rất nóng, hơn cả lửa hừng của thế gian. Gió thổi vào thân, cháy tiêu thân thể tội nhân, ai cũng muốn tranh gió, nhưng thường bị gió nóng thổi qua, dù có trốn tránh cũng không thoát được. Tội nhân cầu chết nhưng không chết được, cầu sống cũng không thể sống được. Như vậy trải qua mấy ngàn vạn năm mới được ra, tự cho là đã được thoát khỏi.

Lại vào địa ngục Nê Lê A Dụ Thảm Ba Lê Hằng thứ sáu, trong đó có rất nhiều cây, các cây đều đâm người, giữa cây có quỷ nhọn nhọn ở trong đó, trên đầu của quỷ phun lửa, trong miệng cũng phun lửa, toàn thân có mười sáu Thích quỷ, từ xa thấy người đi lại, vào trong lửa dữ dội, chúng đi đến trước ăn thịt tội nhân, mười sáu Thích quỷ xâu thân thể tội nhân lại, xé ra mà ăn. Tội nhân đều muốn thoát ra, hề chạy thường gặp quỷ này. Như vậy trải qua mấy ngàn vạn năm mới hết, tự cho là đã được thoát khỏi.

Lại vào trong địa ngục Nê Lê Thục Tùng Vụ thứ bảy, Trong đó có loài trùng tên là Đôn. Tội nhân vào đó, trùng này bay vào miệng người, ăn thân thể người. Tội nhân đều chạy, rất muốn thoát ra nhưng trùng ăn thịt người vẫn không để yên. Tội nhân đều chạy tứ hướng nhưng không thể thoát được. Như vậy trải qua mấy ngàn vạn năm mới hết, tự cho là đã được thoát khỏi.

Lại vào trong địa ngục Nê Lê Đàn Ni Du thứ tám. Trong đó có nước chảy, tội nhân đều rớt vào trong nước, hai bên dòng nước có gai chích. Nước này nóng hơn nước đang sôi của thế gian. Nước sôi sùng sục, mọi người đều bị chín như, muốn chạy lên bờ. Bên bờ có quỷ cầm mâu đâm vào người, làm cho lại rớt vào trong dòng nước ấy, không thể thoát ra được. Tội nhân đều theo dòng nước trôi xuống dưới dòng, ở dưới dòng lại có quỷ, quỷ lại dùng móc câu mà câu. Hỏi rằng:

–Các người từ đâu đến đây?

Nếu hỏi như vậy mọi người đều thưa:

–Tôi không biết từ đâu đến, cũng không biết phải đi như thế nào. Tôi chỉ khổ vì đói khát, chỉ muốn chạy kiếm đồ ăn uống mà thôi.

Quý bảo:

–Ta cho người ăn.

Chúng liền lấy nước đồng sôi đổ vào miệng, bên trong đều cháy tiêu. Như vậy cầu chết không chết được, cầu sống không sống được. Bởi vì người đó lúc ở thế gian làm ác, cho nên cầu thoát không thoát được.

Các người trong địa ngục Nê Lê lại được thả ra, tự cho là đã được thoát khỏi, nhưng lại vào trong địa ngục Nê Lê thứ bảy. Quý trong địa ngục Nê Lê thứ bảy lại đón hỏi:

–Đã đi sao lại trở vào?

Các người trong địa ngục Nê Lê đều nói:

–Chúng tôi chỉ khổ vì đói khát.

Họ liền vào trong địa ngục Nê Lê thứ sáu, từ địa ngục thứ sáu lại vào địa ngục thứ năm, từ địa ngục thứ năm lại vào địa ngục thứ bốn, từ địa ngục thứ bốn lại vào địa ngục thứ ba, từ địa ngục thứ ba lại vào địa ngục thứ hai, từ địa ngục thứ hai lại vào địa ngục thứ nhất, mong ra khỏi A Tỳ Na Nê Lê, họ từ xa thấy thành sắt, tất cả, đều vui mừng hô lớn, đều nói:

–Muôn năm!

Diêm Vương nghe liền hỏi quý Bàng Nê Lê:

–Đó là những tiếng gì vậy?

Nê Lê Bàng liền tâu:

–Đó là tiếng hô. Các người này trước đây đã qua trong các địa ngục Nê Lê rồi.

Diêm Vương bảo:

–Họ là những người bất hiếu cha mẹ, không sợ trời, không sợ vua chúa, không kính tiên tổ, không thừa sự Sa môn, Bà la môn, không sợ cấm giới.

Diêm Vương lại nhìn rồi nói:

–Ta chính là Diêm Vương. Nay nếu các người được thoát khỏi, lại được làm con của người ta, phải nên hiếu thuận, phải khéo thờ Sư trưởng, phải sợ trời, phải sợ vua chúa, phải thừa sự Sa môn, Bà la môn, hãy giữ tâm đốn chánh, miệng nói chơn chánh, thân làm đốn chánh; như sanh ở thế gian thấy tội ác nhỏ mà coi thường, chính là tội ác rất nặng ở Nê Lê. Nếu gặp Sa môn, Bà la môn phải nên thừa sự, sau đó sẽ được độ thoát khỏi chỗ ác đạo cực khổ, đã đóng bít con đường ác đạo vĩnh viễn. Người trong các địa ngục Nê Lê đều được ra khỏi, ở ngoài thành, ban đêm đều chết hết. Người chết, lúc đời trước làm người, tuy làm nhiều điều ác, dù có chút thiện, từ trong địa ngục Nê Lê trở lại đều được đạo chánh tri, từ địa ngục Nê Lê ra, tất cả đều chánh tâm chánh hạnh, không còn trở lại địa ngục Nê Lê nữa. Nê Lê cũng không gọi nữa. từ ác hạnh dẫn đến phải chịu sự thống khổ khốc hại trong địa ngục Nê Lê, cũng có thể tự mình nhớ nghĩ, cũng có thể làm việc thiện.

Đức Phật dạy như vậy, các Tỳ kheo đều hoan hỷ.

PHẬT NÓI KINH NÊ LÊ

---o0o---

Hết